110 12

Aſſertiones Theologicæ de Baptiſmo & confirmatione Propoſitæ Romæ cum multis alijs Theo logicis con⸗ cluſionibus in publicam diſputationē anno Domini 1554. Menſe Octobris. In Collegio Societatis

IESV.

Romæ apud Antonium Bladum.

M. D. LIIII.

Baptismum [illegible] quod paruulos aqua [illegible] domino fuisse, [illegible]

[illegible] fuisse facta, quæ [illegible] accede [illegible]

[illegible]

[illegible] renouatio-[illegible]

[illegible]

[illegible] aqua [illegible] ex aqua [illegible]

[illegible]

[illegible] Aug[illegible] [illegible] [illegible] nus declarauit Nisi quis renatus fuerit ex aqua &c.

Discipulos igitur Christi ante [illegible] hoc baptismo tinctos [illegible] Augustino [illegible].

[illegible] sanguinis in [illegible] Patri vi [illegible] quin aditus in [illegible] esset, donec Dominus suo ingressu [illegible] patefaceret.

Baptismi institutione non liberasse Dnm Iudæos a circumcisionis obliga-

De ſacramento baptiſmi Theologicæ aſſertiones.

Baptiſmum non tam pręcepto, q̄ pacto firmiſſimo, quod paruulos æque ac adultos cōplecteretur, inſtitutum a Chriſto domino fuiſſe, vt neceſſarium ad animæ ſalutem remedium.

Eius primam inſtitutionem in Iordane per columbam fuiſſe factā, quę bis ſupra Chriſti caput apparuit, ſemel cum, vt baptizaretur, accederet, iterum verò poſtq̄ caput ex aquis iam baptizatus extulit.

Ab eadem columba declaratū fuiſſe, longe excellentiori poteſtate Chriſtum in baptiſmo vti, q̄ eccleſiæ miniſtros: & baptiſmum, quo Ioānes vtebatur, in alium pręſtantiorem eſſe mutandum.

Baptiſmi Ioannis ſcopum fuiſſe, Chriſtum & eius baptiſmum mūdo patefacere, ac homines corporali ablutione ad quęrendam renouationem animorum, quam Chriſtus erat præſtaturus, excitare.

Aſſentiendū non eſſe D. Baſilio, qui p baptiſmum Ioannis remiſſionem peccatorum collatam fuiſſe putauit.

Illos verò nulla ratione ferendos, qui baptiſmū, quo nunc vtimur, q in aqua adminiſtretur, a baptiſmo Ioannis, qui etiam in aqua baptizabat, non diſcernunt, quiq; hanc ob rem omnē ſpiritualem vim baptiſmo nr̄o detrahūt, nō animaduertentes, aqua nūc nos vti, quæ Chriſti inſtitutione inſtrumētum facta eſt ſpiritalis ablutionis, cuiuſmodi aquā Ioanni habere non contigit.

Hoc non obſtare, quin fateamur, baptiſmi nomine cōfirmationem non nunquā in ſcriptura intelligi, pręſertim cum excellētia Chriſti ſupra Ioannem ex magnitudine donorum, quæ Chriſtus contulit, demōſtratur. Ab effectu. n. copioſioris ſanctificationis, quæ per viſibilē ſpiritus ſancti donationē tunc in confirmatione fiebat, optimo iure fuiſſe baptiſmi nomen illi attributum.

Statim vt baptiſmus a Chriſto inſtitutus eſt, pari obligatione homines ad illum ſuſcipiendum fuiſſe obſtrictos, ac nunc, vt verbis illis dominus declarauit: Niſi quis renatus fuerit ex aqua etc.

Diſcipulos igitur Chriſti ante ipſius mortem baptizatos hoc baptiſmo fuiſſe, vt D. Auguſtino viſum eſt.

Nō maiorē ſanctificādi vim baptiſmum ex effuſione reali ſanguinis in cruce facta accepiſſe, q̄ ex promptiſſima voluntate, qua eam Patri viuens obtulerat, nec hoc obſtare, quin aditus in gloriā intercluſus eſſet, donec Dominus ſuo ingreſſu eū patefaceret.

Baptiſmi inſtitutione non liberaſſe Dn̄m Iudæos a circūciſionis obliga

tione, imò eum baptiſmum in ſeipſo ad circunſicionē addidit, hoc hominibus declaraſſe non in circunciſione, ſed in baptiſmo medicinam peccati ipſorum ſitam eſſe.

De abrogatione verò circūciſionis & cęremoniarum veteris legis ita cēſemus eas quidem in Chriſti morte conſūmatas fuiſſe, ac vim obligatoriam amiſiſſe, apud eos quidem certè qui vim mortis eius perfecte agnoſcebant, hoc tamen myſteriū non ſtatim hominibus innotuiſſe ſed diuo Petro primū fuiſſe reuelatum.

Iudæis huius myſterii conſciis licuiſſe aliquandiu legem ſeruare cū iudęorū tum gentilium cauſa, modò in fidei profeſſione libertatē euangelicam præſe ferrent.

Licuiſſe ēt illis ad certum tp̄s eius ſeriā obſeruationē fingere, quaſi abrogata apud iudęos nō eſſet, modò ꝓfiterenť ipſam ad ſalutē nō ſimpl'r eſſe neceſſariā, ſed poſſe Gentiles abſq; ea per Chriſti fidē ſaluari.

Nullo tamen modo licuiſſe ſimulatione vti, qua gentiles ad iudaiſmū inducerentur, proinde iure D. Petrū a Paulo fuiſſe reprehenſum.

Abſtinentiā a ſanguine & ſuffocato rectè gentilibus ab Apoſtolis fuiſſe ad tēpus impoſitam, quòd hanc legem non ad cęremonias, ſed ad decorē morum iudæi referrent.

Diuum Paulū magnū diſcrimen conſtituere inter leuiores cęremonias, quales erant delectus ciborū, & grauiores, qualis erat circūciſio. Nā hærentes in illis ſuſtinendos eſſe eū iubere, quòd eas obſeruare viderentur tanquā præcepta ad externā politiam pertinentia. Has vero mordicus retinentibus nihil Chriſtū prodeſſe clamare, quòd videlicet non retinerentur, niſi ſalus in illis conſtitueretur.

Vt ad baptiſmū autem redeamus, eius tantā fuiſſe neceſſitatē aſſerimus poſt primā eius inſtitutionē, vt ne per martyriū quidem abſq; eo re vel voto ſuſcepto quiſquā ſaluari poſſet, non quod martyriū ſua vnquā corona fruſtretur, ſed quia indigna hoc nomine mors eſt, quæ ſine fide & deſiderio ſaltē baptiſmi ſuſcipitur.

Mortē innocentiū (quos Herodes interfecit) ſingulari Dei prærogatiua & exceptione in martyriū fuiſſe acceptatā, idq; nobis ex vetuſta traditione & magna totius eccleſiæ conſenſione conſtare.

Formā huius ſacramenti vnicam eſſe, & eam, quā dominus præſcripſit, nec ſine illa collatū vnquā baptiſmū fuiſſe, grauiſſimis eccleſiæ doctoribus placuiſſe, & defendi facile poſſe.

Diuo quidē Ambroſio aliud viſum eſſe, nēpe ſufficere vnicam tantū ex perſonis nominari, ſiue Patris, ſiue Filii, ſiue Spirituſſancti. Hoc tamē illi viſum eſſe, dum in hoc argumento nimio ſtudio incenſus verſaretur, vt confirmaret, vna perſona in ſcripturis nominata, reliquas ſubintelligi

intelligi

intelligi oportere. At diuũ Baſiliũ (quem imitari alioqui libentiſſime ſolet)dum eandẽ materiam tractaret, aperte ſcripſiſſe nomenclaturã triũ perſonarũ neceſſario, in baptiſmate eſſe obſeruandã, atq; hãc tra ditionẽ immobilẽ manere oportere.

Quod in actis Apoſtolorũ legimus apoſtolos in Chriſti nomine bapti zaſſe, non eſſe planè ad formã referendũ, non magis q̃ id, quod ſcribi tur, Ioannẽ baptizaſſe in nomine venturi, ſed vel eo ſenſu accipiẽdũ quo ſcriptũ ab Auguſtino legimus, miniſtros Eccleſiæ in Chriſti no mine nũc baptizare, quia Chriſti inſtr̃m ſunt, de quo ſcriptũ eſt. Hic eſt qui baptizat in ſpiritu: vel affirmandũ, ideo dictos eſſe Apoſtolos in Chriſti noı̄e baptizare, quòd baptiſmũ docerent ex Chriſti meritis vim habere, ipſum proinde fide & charitate eſſe amplectendũ.

Legitimũ baptiſmi miniſtrũ per ordinis ſacramẽtũ conſtitui, cũ diuo Hie ronymo, Auguſtino, & aliis doctoribus rectè defendi.

Munus hoc, quod Philippũ diaconũ geſſiſſe conſtat, non apparere ſu pra officiũ & dignitatẽ diaconorũ eſſe. Nã q̃d multi Pontifices olim cauerunt, ne diaconi baptizare auderent, niſi in neceſſitate, & id quidẽ iuſſu ſacerdotũ, ſi qui forte adeſſent, a quibus ea facultas peti poſſet, id videri fuiſſe pręceptũ propter conſuetudinẽ porrigendi Euchariſtiã, quæ Hieronymi & Auguſtini tẽporibus adhuc ſeruabatur.

Porrò etſi legitimũ baptiſmi miniſteriũ per ordinationẽ conferat̃, ipſam tñ baptizandi poteſtatẽ ſimpliciter a deo oı̄bus hominibus cuiuſuis ſexus, & conditionis, etiã non baptizatis(de quibus D. Auguſtinus magnoperè dubitauit) factam eſſe.

Hanc poteſtatẽ a miniſtris non legitimis ita demũ licitè & abſq; peccato exerceri, ſi vitæ exitus impendere baptizandis videatur, nec miniſter alius magis idoneus præſto adſit.

Poteſtatẽ miniſtris baptiſmi a Chriſto dño traditã tantam fuiſſe, quanta maxima ea eſt, quæ cũ puris hominibus potuit cõmunicari. Non.n. aſſentiendũ eſſe diuo Auguſtino poteſtatẽ Chriſtũ vllam retinuiſſe, quam potuiſſet hominibus impartire.

Poteſtatem excellentię, de qua ſcriptores quidã Auguſtini ſententiã in terpretantur & verã eſſe contendunt, cõditiones habere cuiuis puræ creaturæ penitus incõmunicabiles.

Effectus baptiſmi, (qui opera operata dici apte ſolent)duos eſſe, chara cterem, & regenerationẽ, tam diſſimiles illos quidẽ inter ſe & tã varias diſpõnes in adultis ſuſcipiẽtibus exigẽtes, vt mirũ nõ debeat accidere: ſi veteres ad differẽtes hos effectus ſpectãtes, cũ de cõdõne baptizan dorũ ſcribunt, diuerſas & parũ cohęrentes videanẽ protuliſſe ſnĩas.

Adultos & characterẽ (qui ſacr̃m dicitur) abſq; regñatione, & regñatio

nem (quæ res ſacramenti appellaẜ) abſq; charactere poſſe ſuſcipere.

Paruulis contrà nec ſacramẽtum ſine re, nec rem abſq; ſacramento poſ-ſe contingere abſq; ſingulari Dei priuilegio.

Hoc priuilegio donatos aliquos fuiſſe ẽt cũ in vteris matrũ incluſi exiſterent, vt ſacratiſſimam Virginem, & D. Ioannẽ Baptiſtã, etſi D. Auguſtinus ſoli Chriſto contigiſſe affirmet, ſpiritum ſanctũ inhabitantem in vtero habere.

Aduerſus veterum ſententiam neotericos quoſdã auſos eſſe affirmare, paruulos fidelium abſq; charactere baptiſmi ſalutẽ nũc poſſe aſſequi, rationibus, noſtro iudicio, non admodũ validis innixos.

Eos etiã ſententiã nouam, & a veteribus exploſam afferre, qui applicari baptiſmũ ad eos poſſe aiunt, qui nondũ caput extra vterũ matrum in lucẽ protulerunt, regenerationẽ illis, anteq̃ naſcantur, attribuentes.

Nec in paruulis, nec in adultis poſteriorẽ baptiſmi effectũ ex opere operantis. i. ex pietate aut impietate baptizantis pendere.

Adultos hunc poſteriorẽ effectum, ideſt rem baptiſmi, nec extra eccleſiã catholicã, nec abſq; motu fidei & charitatis in deum, conſequi poſſe.

Dificillimã ad cõſtituendã hanc eſſe quęſtionẽ, an ad characterẽ baptiſmi imprimendũ ſufficiat formã a Chriſto traditã, a quouis baptizante, quocũq; tẽpore, & qualibet intentione ac voluntate, cũ aquæ intinctione pronunciari, & in adulto obicem voluntatis apertè reclamantis non inueniri. Ac D. quidẽ Auguſtinum dubiũ ſententiæ plurimũ optaſſe cõcilio generali controuerſiam hanc explicari, de qua ille varias diuerſis in locis ſecutus eſt opiniones.

Sententiã in hac ambiguitate in primis probandam & quę proximè ad ſummorũ Pontificũ decreta accedat, hanc eſſe, Characterẽ baptiſmi imprimi non poſſe, niſi in baptizante adſit intentio conferendi qđ in eccleſia Chriſtiana conferẽ, nec referre quo tandẽ fine ille baptizet, nec vllam in eo fidẽ eſſe neceſſariã. In eo verò qui baptizatur ſi ratione vtitur, aut aliquãdo vſus ſit, fidem aliquã & voluntatẽ ſaltẽ mixtã, recipiendi baptiſmum vel pñtem adeſſe, vel præceſſiſſe oportere, nec actum vllum contrariũ poſtea ſecutũ eſſe.

Vanas eſſe, & nullius prorſus momenti rationes, quas quidam neoterici ad euertendam huius intentionis neceſſitatẽ cõmenti ſunt.

Inter cęremonias, quę in baptiſmo adhibentur immerſionẽ non eſſe vllam quidẽ ſimpliciter neceſſariã, vt baptiſmus conferatur: at eſſe tanti momenti, vt difficile iniri ratio poſſit ad excuſandos eos, qui illã abſq; vlla vel concilii, vel Pontificis authoritate in quibuſdã eccleſiis intermiſerũt: etenim pręterq̃ qđ expreſſiſſimã cõtinet imaginẽ rei, quæ geritur, & ſignificationẽ valde ſalutarẽ, de qua nos D. Paulus admonet,

tum ea vſos apoſtolos eſſe conſtat, ipſamq; eo numero apud maiores noſtros habitã, vt de ea fermè, oẽs veteres ſcriptores tanq̃ de re neceſſaria loqui videanť. Nec facile erit inuenire qui ante qngentos annos de alia baptizandi rõne mentionẽ faciat. Ac ante D. quidem Gregoriũ, qui vel primus, vel inter primos trinam merſionẽ nõ eſſe neceſſariam, ſed vnã ſufficere admonuit, veteres fermè ſemp de trina immerſione locuti ſunt, ita vt eã D. Hieronymus inter traditiones numeret, quę in catholica eccleſia abſq; teſtimonio ſcripturæ ſeruantur.

Hanc vnam verã eſſe cãm, cur paruuli eorum infidelium, qui ſerui Chriſtianorũ non ſunt, baptizari inuitis parentibus nõ debeant, q; nimirũ proiicienda non ſit tam prçcioſa margarita porcis, neq; iis quos certitudine morali porcos futuros eſſe credamus, qui eam oppreſſuri & conculcaturi ſint, tum ꝑpter indolem quam a parentibus inter quos educabuntur accipient, tum propter licentiã quã extra eccleſiã viuentes habebũt: Hanc verò cãm ita demum locum habere, ſi vitæ exitus paruulis ipſis impendere non videatur.

Porrò impendente pñti mortis periculo, nihil cauſæ dici poſſe, cur non liceat & hçreticorum, & infideliũ infantibus, inuitis etiã parẽtibus, baptiſmum conferre, ſi graue aliquod reipub. dãnum non timeretur, vt magna verbi gratia pacis conturbatio.

Culpa procul dubio non carere catholicos viros, qui ſpondere pro infideliũ, & hæreticorum pueris in baptiſmo, vt patrini, audent, niſi ſperent eos a parentũ gubernatione ſubducendos & alibi catholicè educandos. Ad hanc enim rẽ prçſtandam obligati illi manebunt, ſi eos in baptiſmo tenuerint.

In vniuerſum aũt patrinorũ curam eo tẽpore prçſertim inuigilare debere cùm vacua iuuenũ baptizatorũ pectora vera, aut falſa religione imbui & poſſunt & debent, nec hanc quidẽ curam citra peccatũ ab iis poſſe deponi, niſi confidant illos, apud quos filiaſtri educanť, hoc officium rectè præſtaturos.

Pernicioſam eſſe eorũ doctrinã ac baptiſmi paruulorũ vim totam eneruare, qui conſuluntvt iis, qui in infantia baptizati ſunt, cùm ad annos diſcretionis peruenerint, optio publicè in eccleſia fiat confirmandi, aut reſcindendi promiſſionẽ in baptiſmo factam: quaſi nulla fuiſſent antea illi per baptiſmi ſacramentũ aliorũ conſenſu & voluntate ſuſceptum obligatione apud deum & apud eccleſiam cuius mẽbra effecti fuerint obſtricti.

Illorũ verò dogma non pernicioſum modò eſſe, ſed etiam inſanum: qui cùm nec baptiſmi vim, nec morbi, & ſanitatis animi naturam percipe rent, ſanari hominem, cùm baptizaretur, contenderunt morbo vete

ri in eo manente, nec vlla ad ipſum ſanitate accedente: ſanari aũt per imputatione iuſtitię Chriſti, quę per fidem fieret. Hanc verò imputationem aliis hominibus per baptiſmũ patefieri, quem cęremoniã pro pemodum ociòſam faciunt, dum nullam aliam vim illi, q̃ ſigno mère ſpeculatiuo tribuũt.

Catholicam porro veritatẽ hanc eſſe, deleri penitus per baptiſmum tan q̃ per pactionale inſtrumentũ diuinę virtutis culpam oẽm (quæ mor bus eſt animę & , vt in genere de originali, & perſonali dicat̃, defectus rectitudinis vel actualis, vel habitualis rationis & voluntatis, ſed volũ tatis pręſertim) oẽmq; pęnę reatum tolli, ac gratię, & charitatis donũ conferri, in quo ſanitas ſpiritualis cõſiſtit. Concupiſcentiã aũt peccatum non vocari niſi analogicè vel quia ex peccato fluxit, vel quia ad peccandũ inducit. Ipſam porrò etiam in iis, qui digniſſimè baptizant̃, poſt baptiſmũ in fidei meritum , & virtutis exercitatione manere , ſed fractam aliquantulum & debilitatã: frangi autẽ & eneruari quotidie magis ac magis conſuetudine ſancta & ſtudioſa.

DE SACRAMENTO CONFIRMATIOnis *Theologicæ aſſertiones.*

CVM vita ſpiritalis ſimiles ferat, analogia quadã varietates & diſ ferẽtias, difficultates quoq;, & indigentias, ac vita corporalis, diſtin cta profectò ſacramenta extare oportuiſſe, vt differẽtia per ea do na conferrent̃. Sapiẽtiſſimè itaq; prouiſum à deo fuiſſe, vt præter baptiſmũ, cuius regeneratione homines paruuli tantũ & infantes in ſpi ritali vita efficiuntur, cõfirmationis ſacr̃m adderetur, quo in eadẽ vita adoleſcere & corroborari, ac virilem ſtatum ſumere poſſent.

Qui negant igitur vllum confirmationis ſacr̃m a Chriſto dño in Eccle ſia fuiſſe relictum præterq̃, quòd perperam ea ſcripturarũ loca inuer tunt, quę eius mentionẽ non obſcuram faciunt , ac nimis impudẽter ſanctiſſimis & vetuſtiſſimis Eccleſię doctoribus ac Pontificibus aduer ſantur, tum grauem ſanè, contumeliam facere ſuauiſſimę & ſapientia plenæ Chriſti gubernationi.

Dominũ inſanando eo cęco, de quo apud Marcũ mẽtio fit, progreſſum adumbraſſe, quo in conferendis ſpiritus donis vti ſoleat: Expreſſiſſe aũt cum Apoſtolos (quos iam antea in baptiſmo ſpũs ſancti infuſione genuerat) in die Penthecoſtes copioſiore eiuſdem ſpũs donatione corroborauit vt firmi & ſtabiles in vita ſpiritali perſeuerarent.

Secundm vnctionem, per quam Saulem, & Dauidem in regno confirmatos

matos fuiſſe legimus, figuram extitiſſe ſecundæ vnctionis, qua Chriſtiani, iam antea per baptiſmum in reges, & ſpiritales ſacerdotes vncti, per confirmationem in eodem regno, & ſacerdotio ita ſtabiliuntur (virili quodãmodo incremento, & robore ſuſcepto) vt non tantùm inire pugnam intrepidè cum hoſtibus fidei audeant, ſed illos vincere & ſuperare facilè poſſint.

Impiam illorum hęreſin, qui contendunt olim per manuum impoſitionem, quæ in huius ſacramenti adminiſtratione adhibebatur, non ſanctificationem vllam hominibus contigiſſe, ſed donum tantùm linguarum, atq; alia eiuſmodi chariſmata fuiſſe collata, quę bonis cum malis cõmunia ſunt, vnico illo Chriſti verbo apertè confutari, quo fore promiſit, vt per hoc ſacramentũ virtute ex alto hoĩes induerent.

Non vim magis ſanctificatricem habuiſſe confirmationem primitiuæ Eccleſiæ, atq; eam, qua nunc vtimur: etſi viſibiliter per illam traderet ſpiritus ſanctus, qui nunc inuiſibiliter donatur. Viſibilem aũt donationẽ ſpiritus ſancti ea cã tunc fuiſſe conceſſam, qua cætera fuerunt in illo naſcentis Eccleſiæ exordio à Chriſto dño, & ab Apoſtolis edita miracula: vt confirmaret videlicet & pñtium, & futurorum hominum fides, atq; vt oẽs diſceremus, quàm diuina lateat in hoc ſacramẽto virtus. Quo planè conſilio deſcendere viſibiliter ſpũm ſanctum in baptiſmo Chriſti deus voluit, & olim Iudæis conceſſit, vt ſemel viſibiliter Moyſen ſecum colloquentem deprehenderent.

Cum ſpũs ſanctus viſibiliter in cõfirmatione dabatur, ocioſum fuiſſe, ad manuũ impoſitionẽ chriſmatis vnctionẽ addere, ꝙ hæc ad ſignificandam ipſam donationem inſtituta a dño fuerit: ceſſante autem viſibili donatione, neceſſariam fuiſſe externam chriſmatis vnctionẽ in fronte cum ſigno crucis; adhibita hac forma verborũ: Signo te ſigno crucis, & confirmo te chriſmate ſalutis in noĩe Patris, et Filii, & Spũs ſancti. Nec dubitandum eſſe, hanc doctrinam ab Apoſtolis ipſis fluxiſſe, vt D. Dionyſius teſtatum reliquit.

Pauca eſſe in religione Chriſtiana dogmata maiori vetuſtiſſimorũ concilioꝝ, Pontificũ, & doctorum conſenſione recepta, q̃, quod hoc ſacrm̃ cõfirmationis conſtituit: Nam præter innumeros Põtifices, antiquiſſima certè concilia Nicęnum, & Laodicenſe, doctores item D. Dionyſium, Iuſtinum martyrẽ, Clementẽ Alexandrinum, Tertullianum, Cyprianum, Baſilium, Euſebium, Hieronymũ, & Auguſtinũ (vt nihil de aliis dicamus) perſpicuis verbis de eo mentionẽ feciſſe.

Valde impiam, & temerariã eſſe hęreticorum calũniam, qui ſacrm̃ hoc temporarium extitiſſe cõmenti ſunt, nec vſui Chriſtianis fuiſſe poſt prima naſcẽtis Eccleſiæ tempora. Etenim cùm periculum vſq; duret,

nec deſit vnq̃ Chriſtianis colluctatio aduerſus Spiritus, & poteſtates tenebrarum, nefas planè eſſe, arbitrari, ſublatum eſſe remedium, qđ ad id propulſandum deus inſtituit.

Cum verò victoria, quæ ex hac colluctatione reportatur, ad ſalutem ſit neceſſaria, non poſſe haud dubiè ſacr̃m hoc, cùm ſuſcipi commodè poteſt, abſq; peccato ab adultis negligi: in quo ad eam obtinendam maximum Deus præſidium hominibus parauit.

Huius tanti fructus fidem, & perfectam cognitionem in cauſa fuiſſe, cur veteres ſanctiſſimi Patres ſoliti eſſent confirmare adultos, ſtatim vt baptizabantur.

Cur autem non fuerit in conſuetudine poſitum, vt paruuli ante aliquẽ vſum rationis confirmarentur, à nullo fuiſſe vel concilio, vel Pontifice declaratum: etſi apud ſcriptores recentiores receptum videatur, ſacr̃m hoc ſuſcipi à paruulis ſine vllo proprio conſenſu, perinde vt baptiſmum, poſſe. Verùm cum duplex huius, ſicut baptiſmi, effectus ſit, character, qui ſacr̃m dicitur, & res ſacramenti (quæ in confirmatione augmentum gratiæ, & virilitas ſpiritalis eſt) intereſſe profectò, vt per concilium definiretur, an à paruulis, qui vſum rationis non habẽt, vterq; poſſit percipi, an neuter, an ſolus character. Characterem ſolum non videri, quia ſemper eum res ſacramenti conſequitur, cùm abeſt obex. Si vterq; percipiatur, cauſam dici non poſſe, cur non ſtatim poſt baptiſmum confirmatio conferatur, cum æquè poſſit de cõfirmationis, ac de baptiſmi ſuſceptione certior poſtea reddi. Si neuter, expectari igitur oportere tempus, cum tentationibus & oppugnationibus dæmonum homo ſit obnoxius: vt tunc donum hoc expetere poſſit, & expetitum cum animi gratitudine capere.

Rem eſſe planè modis omnibus à viris piis deplorandam, hoc tantum, & tam diuinum ſacramenti huius beneficium (ſine quo maiores noſtri crediderunt, id quod veriſſimum eſt, perfectum Chriſtianum eſſe poſſe neminem) tam deſpectum hodie iacere apud pleroſq; vtriuſq; ſexus catholicos, præſertim verò apud fœminas, vt pro nihilo ducere videantur, eo carere.

Singulare quiddam, & in aliis ſacramẽtis prorſus inuſitatum in huius ſacramenti miniſtris inueniri: Etenim cum ordinarium, & legitimum eius miniſterium apud ſolos Epiſcopos ſit (non id vtiq; propter frontis dignitatem, cui vnctio in eo adhibetur; nam vertex capitis, quẽ ſimplex ſacerdos vngit, frontem dignitate antecellit; Sed ꝑpter effectus præſtantiam, qui cum ſit perfectio & conſumatio, illis iure cõpetit, qui ex officio perfectiui & conſumatiui ſunt, vt D. Dionyſius inquit;) Sed cum legitimi huius ſacramenti miniſtri ſoli ſint Epiſcopi adeo vt

irrita eſſet, & vana confirmatio, quam ſimplex ſacerdos conferre attẽtaret, (vt Euſebius Papa, & martyr ſcriptum reliquit.) Tantum tamen hac in parte plenam ſummi Pontificis poteſtatẽ valere, vt cõmunicare miniſteriũ hoc authoritate ſua cum ſimplicibus ſacerdotibus poſſit, queadmodum ea fuit olim à D. Gregorio cõmunicata.

Rationẽ, quam quidam neoterici excogitarunt ad conciliandum Gregorium cum Euſebio: presbyteris quidẽ poteſtatẽ vngendi in frõte cõmunicari poſſe, at non poteſtatem manus imponendi, in qua maxima huius ſacramenti vis ſita eſt: ſed hanc rationẽ non inanem modò eſſe, verùm grauem etiam errorẽ continere. Etenim poſtq̃ ſpiritus ſanctus viſibiliter dari deſiit, multò plus vnctioni Chriſmatis, q̃ manuum impoſitioni in Eccleſia ſemper fuiſſe tributum. Adeò vt cõtendant multi, manuum impoſitionem ad ſubſtantiam huius ſacramenti non pertinere, ſed tantùm ad decorem.